मया भवदर्थे स्वामी। अभयवचनं च दापितं। तद्विश्रब्धं गम्यतामिति। परं राजप्रसादमासाद्य मया सह समयधर्मेण वर्तितव्यं। न गर्वमासाद्य स्वप्रभुतया विचरणीयं। अहमपि तव सङ्केतेन सर्वराज्यधुरामात्यपदवीमाश्रित्योद्धरिष्यामि। एवं कृते सति द्वयोरपि राज्यलक्ष्मीर्भाग्या भविष्यति। यतः

आखिटकस्य धर्मेण विभवाः स्युर्वशे नृणां।
नृप्रजाः प्रेरयत्येको हन्त्यन्यो ऽत्र मृगानिव ॥१४५॥

तथा च। यो न पूजयते गर्वादुत्तमाधममध्यमान्।
भूपसन्मानमान्यो ऽपि भ्रश्यते दन्तिलो यथा ॥१४६॥

कथा ॥३॥ सञ्जीवक आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्त्यत्र धरातले वर्धमानं नाम महानगरं। तत्र दन्तिलो नाम नानाभाण्डपतिः सकलपुरनायकः प्रतिवसति स्म। तेन पुरकार्यं नृपकार्यं च कुर्वता तुष्टिं नीताः सर्वे तत्पुरवासिनो जना नृपतिश्च। किं बहुना। न को ऽपि तादृक्केनापि चतुरो दृष्टः श्रुतो वापि। अथवा साधु चेदमुच्यते।

नरपतिहितकर्ता द्वेष्यतां याति लोके
जनपदहितकर्ता त्यज्यते पार्थिवेन्द्रैः।
इति महति विरोधे वर्तमाने समाने
नृपतिजनपदानां दुर्लभः कार्यकर्ता ॥१४७॥

अथैवं तस्य वर्तमानस्य कदाचिद्विवाहः सञ्जातस्तद्गृहे। तत्र तेन सर्वे पुरनिवासिनो राजसन्निधिलोकाश्च सन्मानपूर्वमामन्त्र्य भोजिता वस्त्रादिभिः सत्कृताश्च। ततो विवाहानन्तरे राजा सान्तःपुरः स्वगृहमानीयाभ्यर्चितः। अथ तस्य नृपतेर्गृहसम्मार्जनकर्ता गोरम्भो नाम। स तेन गृहायातो ऽपि राजगुरुपुरतो ऽनुचितस्थान उपविष्टो ऽवज्ञयार्द्धचन्द्रं दत्वा निःसारितः। सो ऽपि तत्प्रभृति निःश्वसन्नपमानान्न रात्रावप्यधिशेते। कथं मया तस्य भाण्डपते राजप्रसादहानिः कर्तव्येत्यचि